

บทนำ

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดเข้ามาทางหน้าต่าง ภายหลังจากที่ฉันพยายามเปิดผ้าม่านให้กว้างที่สุดเพื่อให้แสงสามารถส่องเข้ามาในห้องได้มากๆ ที่ทำเช่นนี้ก็เพราะตั้งใจจะให้คนบางคนที่กำลังหลับอยู่บนที่นอนของฉันได้ลืมตาตื่นขึ้นมาเสียที

ฉันเปิดหน้าต่างทุกบาน ทั้งยังทำเสียงดังตึงตึง แต่เจ้าคนที่ว่าก็ยังไม่ตื่น ด้วยเหตุนี้ฉันจึงต้องใช้วิธีสุดท้าย...

"นี่ตาหนูซิ่ววา ลงมาจากเตียงของฉันเดี๋ยวนี้น้ำ!"

ฉันแผดเสียงในยามเช้าต้อนรับวันใหม่ให้กับลูกชายจำเป็น

"หุบปากแล้วก็เลิกเรียกฉันแบบนี้ซะทีนะ ยัยตาโบ้! ฉันชื่อท่านซิ่ววา เรียกให้ถูกต้องด้วย"

เด็กนั้นเบิกตาโพล่งและขยับปากสวนกลับมาในทันที

"นายก็เลิกเรียกฉันแบบนี้ก่อนดิ แล้วก็ลุกขึ้นมาได้แล้ว ฉันจะเก็บที่นอน"

พอฉันพูดจบ เด็กชายจอมป่วนก็ลุกขึ้นจากที่นอนของฉันอย่างเหมือนจะว่าง่าย

"เล็กขนาดนี้เขาเรียกว่าที่นอนกันด้วยเหอ เธอน่าจะหาที่นอนที่ดีๆ กว่านี้มาให้ฉันนะ ฉันจะได้ไม่ต้องไปแย่งแผ่นไม้เล็กๆ ของเธอนอนยังไงล่ะ"

ฉันฟังคำพูดของเขาแล้วก็อยากจะตบกะโหลกให้ตาหนูเทวดานี้หงายหลังตกเตียงไปซะเลยจริงๆ

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันจะต้องรับตาดูกบฏนี่มาเลี้ยงเป็นลูก ฉันเป็นแค่เด็กสาว ม.ปลาย ธรรมดาคนหนึ่งที่ยังอยากจะใช้ชีวิตสงบสุขแท้ๆ แต่ก็ต้องมีลูกก่อนถึงวัยอันควร และสาเหตุที่ฉันมีลูกตั้งแต่ยังเด็กแบบนี้ไม่ใช่เพราะว่าฉันใจแตกไปท้องตั้งแต่ยังเรียนไม่จบหรอกนะคะ แต่มันเป็นเพราะการไปนอนอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือของพ่อกับแม่นั้นแหละที่ทำให้ฉันต้องมาชวยอย่างนี้

ฉันจะเล่าที่มาที่ไปให้ฟังก็แล้วกัน เรื่องมันก็มีอยู่ว่า...

1

ลูกชายของฉันเป็นเทวดา

ลัลล้าา~

ฉันตะโกนอย่างมีความสุขอยู่ในห้องน้ำ หลังจากที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน เนื่องจากวันนี้เป็นวันสอบวันสุดท้ายและการสอบเสร็จก็คือเป็นสวรรค์สำหรับนักเรียนทุกคน โดยเฉพาะเด็ก ม.ปลาย ไร้สมรรถภาพทางการเรียนอย่างฉัน

"ตาวานลงมานี่ลูก!"

เสียงตะโกนของแม่ฉันจากด้านล่างทะเลาะเข้ามายังห้องน้ำที่ฉันกำลังอาบน้ำอยู่ แม้จะได้ยินไม่ชัดแต่ก็พอจะเข้าใจได้ว่าแม่เรียกให้ฉันลงไปหา ฉันจึงรีบจัดแจงตัวเอง เช็ดตัวและแต่งตัวให้เสร็จในเวลาไม่ถึงสิบนาที ก่อนจะลงไปตามเสียงเรียก

"แม่มีอะไรเหอ" ฉันถามพลางเช็ดศีรษะที่เปียกน้ำ

"เอ่อ...คือ..."

ฉันเห็นแม่ทำท่าทำตะกุกตะกักเหมือนมีอะไรไม่ชอบมาพากล แต่ฉันก็เงยบรอฟังอย่างตั้งใจว่าแม่จะพูดอะไรกันแน่

"..."

"คือ...คือว่า..."

แมื่อยังคงอึ้ง ฟอที่นั่งฟังอยู่ทนนไม่ไหวจึงลุกขึ้นมาพูดเอง

"เออละ หวานฟังฟอนะลูก"

ฟอพูดอย่างตั้งใจทำให้ฉันอดขวัญเสียไม่ได้เพราะเกรงว่าอาจจะเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นมา

"คะ" ฉันตอบสั้นๆ แล้วพยักหน้าเบาๆ

"คือว่า...ลูกก็รู้ใช่ไหมว่าฟอกับแม่นะอยากได้ลูกชาย"

"คะ"

ฉันยังคงตอบสนองอย่างเดิม เพียงแต่คราวนี้สังเกตเห็นเหงื่อเม็ดเล็กๆ บนหน้าผากของฟอด้วย

"ฟอเลยไปบนกับเจ้าฟอไทรสะท้าน บ้านหนองบู่"

ฟอพูดขึ้นขึ้นมา ฟอกับแม่ก็ทำท่ากลัวจนตัวสั่นราวกับโดนไม้ตีสุนัขไฟฟ้าช็อตไล่เสียอย่างนั้น

"แล้วไงคะ" ฉันเริ่มสงสัยมากขึ้นว่าไอ้เรื่องความเชื่อหรือคุณไสยที่ฟอกำลังพูดถึงอยู่นั้น มันจะหมายถึงอะไร

"แล้วฟอก็ได้ลูกชายมา"

ฟอกล่าวสั้นๆ และหลังจากที่ฟอพูดจบก็เริ่มมีสีหน้าที่ซีดลงไปถนัดตา แต่คนที่ซีดยิ่งกว่าก็คือ...ฉันเอง

○_○! อึ้งครั้งที่หนึ่ง

ฉันกลบอาการอึ้งด้วยท่าทางตื่นเต้นที่แสดงออกอย่างเห็นได้ชัด

"ว่าไงนะคะ แม่กำลังจะมีน้องชายให้หนูเหรอออ~ เหวอ เหวอออ~"

ฉันเล่นซาวนด์เอฟเฟกต์กับเสียงของตัวเอง

อันที่จริงฉันก็ไม่อยากมีน้องชายเท่าไรหรอก เพราะกลัวว่าเจ้าเด็กที่เกิดมาใหม่จะมาแย่งความรักไปจากฉันนะสิ ดังนั้นพอดันได้ยินข่าวนี้ก็เลยอดอึ้งไปไม่ได้...

"ไม่ใช่กำลังจะมี...แต่มีแล้ว" พ่อตอบ

○_○!!! อึ้งครั้งที่สองอย่างต่อเนือง

"มีแล้วเนี่ยนะ พ่อพูดเป็นเล่นน่า"

ฉันทำท่าที่เล่นที่จริงเพราะไม่รู้ว่าจะไปท้อเองตอนไหน

"พ่อไม่ได้พูดเล่นนะ...แล้วเด็กคนนั้นก็ไม่ได้เป็นน้องชายของลูกด้วย"

ยิ่งพ่อพูดก็ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกสงสัยมากขึ้นไปอีก

"ลูกของแม่ไม่เป็นน้องชายหนูแล้วจะเป็นอะไรกับหนูละคะพ่อ"

ฉันยิ้มเจื่อนๆ ให้กับมุกตลกที่ไม่ค่อยออกจะขำนักของพ่อกับแม่

แต่พวกท่านก็มองฉันกลับมาด้วยท่าทางซึ่งขง

"ก็เป็นลูกชายของเธอไงล่ะ"

เสียงแหบๆ ดังมาจากด้านหลัง ฉันรีบหันหลังกลับไปมองตามต้นเสียงแล้วก็พบกับผู้ชายหน้าตาดีรูปร่างสูงผอมในชุดเสื้อผ้ายาวกับพวกแร็ปเปอร์ร้องเพลงฮิปฮอปตามผับ กับเด็กชายตัวเล็กที่ดูเหมือนตุ๊กตาตั้งโชว์ในห้างหรู ดูอายุอานามแล้วฉันว่าตาหนูคนนี้น่าจะเกินแปดขวบ ส่วนพ่อฮิปฮอปนั่นก็น่าจะสักยี่สิบกว่าๆ ได้ละมัง

"ว่าไงนะ!"

หลังจากที่มัวแต่เผลอหลงรูปลักษณะของพวกเขาไปพักหนึ่ง ฉันก็เพิ่งรู้สึกตัวได้ถึงประโยคที่ชายฮิปฮอปคนนั้นพูด...ลูกชายของฉัน?

"ใช่แล้ว!!! เธอฟังไม่ผิดหรอก"

น้ำเสียงของเขานิ่งเรียบแต่ดังกังวานและเย็นยะเยือกจนทำเอาฉันขนลุกชูไปทั้งตัว

"แล้วนายเป็นใคร เข้ามาในบ้านฉันได้อย่างไร"

ฉันจ้องตาเขาเขม็ง ถึงแม้ว่าฉันจะรู้สึกกลัวไม่ต่างจากพ่อแม่ที่ยืนตัวสั่นอยู่ด้านหลัง แต่ฉันก็ต้องทำใจกล้าขมเอาไว้

"ฉันนะเธอ" เขามองหน้าฉันพร้อมกับยิ้มมุมปาก ก่อนที่จะหัวเราะออกมาอย่างเหยียดๆ

"ใช่! นายเป็นใคร ลูๆ ก็แต่งตัวแปลกๆ เข้ามาในบ้านของฉัน แถมพาเด็กที่ไหนก็ไม่รู้มาบอกว่าเป็นลูกของฉันอีก นายบ้าหรือเปล่า"

ฉันขึ้นเสียง แต่พ่อกับแม่ก็กระตักเลือดฉันราวกับจะสั่งให้เงียบ
"ฉันคือเจ้าพ่อไตรสะท่านแห่งบ้านหนองบุญ เทวดาที่พ่อของเธอ
ไปบนเอาไว้อย่างไงล่ะ!"

○_○!!! อึ้งครั้งที่สาม สาวงามแสนสะดุ้ง

"ทะ...เทวดาเนี่ยนะ แต่งตัวแบบนี้เนี่ยนะ!"

ฉันไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง แต่ปฏิกิริยาตอบสนองของพ่อกับแม่ก็
ดูเหมือนจะเป็นอย่างที่หมอนั้นพูดจริงๆ

"แต่งตัวแบบนี้ก็ตามแฟชั่นสมัยนิยมไม่ใช่หรือไง ฉันจะชอบตาม
แฟชั่นมาตั้งแต่ได้เป็นเทวดาใหม่ๆ แล้ว เธอคิดว่าชุดนี้ไม่ได้ทำให้ฉัน
ดูเหมือนไอ้วงไททาบ่านนั้นหรือกริ"

ฉันอยากจะหัวเราะกับไอ้คนที่อ้างตัวเป็นเทวดาบ้านี้ซะจริง
วงไททาบ่านเธอ เขาเรียกว่าไทเทเนี่ยมยะ

"ฉันจะเชื่อได้อย่างไร ทุกคนกำลังอำฉันเล่นอยู่ใช่ไหมล่ะ หรือไม่ฉัน
ก็กำลังฝันไป"

ฉันพูดพร้อมกับหยิกเข้าที่แก้มของตัวเองอย่างแรง แต่ก็รู้สึกเจ็บ
ซึ่งนั่นหมายความว่าฉันไม่ได้ฝันไป

"เจ็บใช่ไหมล่ะ เธอไม่ได้ฝันไปหรอกสาวน้อย ฉันจะทำให้เธอเชื่อเอง"

พ่อชายชุดไททาบ่านพูดจบก็พนมมือรำยมนตร์อะไรบางอย่างขึ้น
แล้วอู้อยู่ๆ ก็มีเชือกมารัดตัวพ่อกับแม่ของฉันเอาไว้ด้วยกัน และเสียงร้อง
โอดครวญของพวกท่านก็เริ่มดังไปทั่วบ้าน

"กลัวแล้วจ้า ปล่อยพวกเราเถอะเจ้าพ่อ" แม่พนมมือไหว้ตัวฉันนั่งง
จนฉันเริ่มจะทนดูไม่ได้

"นี่ หยุคนะ!" ฉันตะโกนสั่งโดยไม่มีความเกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย

"เธอเชื่อฉันหรือยังล่ะสาวน้อย" นายเจ้าพ่อไตรสะเทือนผู้นั้นหัน
กลับมามองหน้าฉันอย่างทำทนาย

"จะเชื่อหรือไม่เชื่อ นายก็ปล่อยพ่อกับแม่ฉันเดี๋ยวนี้ นายไม่มีสิทธิ์
มาทำกับครอบครัวฉันแบบนี้ละ!"

พ่อฉันพูดจบ เชือกที่รัดพ่อกับแม่อยู่ก็คลายลง แต่มันกลับมา

รัดตัวฉันแทนจนแทบจะหายใจไม่ออก

"เออล่ะ ฟังนะ หนูน้อย ฉันไม่อยากจะเสียเวลา"

นายเจ้าพ่อนั่นจ้องหน้าฉันเขม็งแสดงความไม่พอใจต่อกิริยาก้าวร้าวของฉันอย่างยิ่ง

"พอกับแม่ของเธอมาขอลูกที่ฉันและบนเอาไว้ว่าถ้าได้ลูกชายจะยอมทำทุกอย่างที่สามารถทำได้ ให้มาเข้าฝันบอกได้เลย"

ฉันหันกลับไปมองหน้าพ่อกับแม่เพื่อขอคำยืนยัน และก็ได้รับการพยักหน้าเป็นการตอบรับ

"ตอนนั้นก็พอดีกับที่บนสวรรค์มีเรื่องปั่นป่วน หรือก็คือจอมพลทัพพรสวรรค์ด้านหน้า... ท่านชีวาวิรุทธิ์ ถูกลงทัณฑ์ให้จุติลงมาเกิดในกายมนุษย์เพื่อสำนึกผิดที่ไปสังหารมนุษย์โดยมิได้รับคำสั่ง เพราะฉะนั้น เขาจึงมาเกิดในร่างเด็กเพื่อที่จะได้ใกล้ชิดกับมนุษย์ และเพื่อจะได้รู้ว่ามนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่น่ารังเกียจหรือไร้ค่าขนาดที่จะสังหารเมื่อไหร่ก็ได้แบบนี้"

ฉันยืนฟังตาปริบๆ...

นี่มันเรื่องจริงหรือเนี่ย ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าชีวิตจริงของฉันมันจะแฟนตาซีได้ขนาดนี้...ฉันต้องเลี้ยงลูกที่เป็นเทวดาถูกทำโทษลงมาเนี่ยนะ แถมยังต้องโทษสังหารมนุษย์เสียอีก แล้วฉันจะรอดไปจนจบ ม.ปลายมั๊ยเนี่ย!

"ฉันจึงขอมอบเด็กชายคนนี้...หรือจะพูดให้ถูกก็คือฉันจะมอบจอมพลชีวาวิรุทธิ์ให้มาเป็นบุตรของเธอ!"

เจ้าพ่อโทรสะทกสะท้านกล่าว แต่นั่นก็ยังไม่ทำให้ฉันเข้าใจอยู่ดี

"ทำไมต้องเป็นฉัน พ่อแม่ฉันไปขอ ทำไมไม่ให้เป็นลูกของพ่อแม่ฉันล่ะ ทำไมต้องเป็นฉัน"

ฉันถามเป็นประโยคยาว แต่คำตอบที่ได้กลับไม่ได้มาจากเจ้าพ่อโทรโยกนั้น หากแต่มาจากเด็กชายที่ยืนเงียบอยู่นาน

"เพราะฉันไม่ชอบคนแก่เนะสิ! ถ้าจะให้ฉันมีแม่ ฉันขอมีแม่สาวๆ ดีกว่า แม่เธอจะไม่สวยก็เถอะ"

เด็กชายที่มีหน้าตาราวกับตุ๊กตานั่นยื่นกอดอกและมองมาที่พวกฉัน
อย่างซังกะตาย

"นั่นแหละเหตุผล" เจ้าพ่อตันไทรกล่าวสมทบ

ฉันเกิดอาการพุดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนมองท่าทางหึ่งผยองของ
เด็กตัวกะเปี้ยกนี้อย่างขัดเคือง และสุดท้ายก็ต้องยอมรับข้อตกลงต่างๆ
ของเทวดาตันไทรเอาแต่ใจผู้ันั้นแต่โดยดี

ทั้งหมดนี้ก็คือเหตุผลที่ทำให้ฉันต้องรับไอ้เด็กบ้านี่มาเลี้ยง และยอม
ให้เรียกว่าแม่อย่างเสียไม่ได้

และหลังจากที่ฉันทำสนธิสัญญากับเทวดารากไทรนั้นแล้ว เขาก็
เดินเข้ามาใกล้ฉันพร้อมกับกระซิบบางอย่างที่ข้างหู ซึ่งคำพูดของเขาก็
ทำให้ฉันถึงกับขนลุก

"สิ่งหนึ่งที่คุณต้องระวังก็คือ...ท่านชีวาจะกลับคืนร่างเดิมหลัง
พระอาทิตย์ตกดิน และกลับสู่สภาพเด็กอีกครั้งเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น ร่างเดิม
ของท่านชีวาจะอันตรายเท่าไหรันฉันไม่รู้ แต่เธอควรระวังตัวเองไว้
ให้ดี...ฉันขอเตือน!!!"

O_O!!!

แค่เป็นร่างเด็กก็น่ากลัวจะแย่อยู่แล้ว! นี่ฉันยังต้องมาต่อสู้กับร่าง
ผู้ใหญ่ของตาเทวดาตลกสวรรค์นี่อีกเหอเนี่ย แล้วฉันจะทำไมถึงดีล่ะทีนี้
ไฮ~ TOT

2

ชีวาวาดรูป

ตึง! ไครม!!! เกิดเสียงดังราวกับมีของหนักตกลงมา

ฉันรีบวิ่งขึ้นไปตามต้นเสียงแล้วก็พบว่าบรรดาหนังสือของฉันที่
จัดไว้อย่างเป็นระเบียบนั้นได้ถูกรื้อกระจายออกมากองที่พื้น โดยคนที่รื้อ
ก็ทำตาราวกับไม่เห็นคุณค่าของหนังสือเหล่านั้นเอาเสียเลย และคนที่ว่า
นั่นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก 'เทพชีวาวิรูปุทธ์' ลูกชายของตัวเอง

เด็กชายที่อยู่เบื้องหน้าฉันกำลังเหวี่ยงหนังสือวรรณกรรมเยาวชนเล่มหนักที่ฉันสะสมไว้ให้กระเด็นลงบนพื้นจนมันยับยู่ยี่ บางเล่มก็ถูกเหวี่ยงไปชนกับข้าวของอย่างอื่นจนล้มระเนระนาดลงมาหมด

"หยุดเดี๋ยวนี้ละนาย!"

ฉันเกิดอาการเลือดขึ้นหน้าขึ้นมาทันที ก็หนังสือพวกนี้มันเป็นของสะสมสุดรักสุดหวงของฉันเลยนี่นา

"ไฉ่ คุณแม่"

นายตัวดีที่กำลังรื้อหนังสือของฉันอยู่ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน เขาปรายหางตามองฉันและเอ่ยทักเรียบๆ

"นายยังมีหน้ามาทักฉันอีกอะ! หยุดขว้างหนังสือของฉันเดี๋ยวนี้ละ!"

พอฉันพูดจบ นายนั้นก็หยุดขว้างตามที่ฉันบอก หากแต่เขากลับเดินตรงมาแล้วจ้องที่หน้าฉันอย่างเย็นชา

"นี่เริ่มมนุษย์ที่เหล่าเทวดาพยายามปกป้อง ส่งเสียงดังโวยวายอารมณ์ร้อน โมโหง่าย น่ารังเกียจ คนพวกนี้มันน่าสังหารให้หมดเพื่อให้โลกสงบสุขเสียจริงๆ"

เขาพูดได้หน้าตาเรียบเฉยราวกับการฆ่าคนเป็นเรื่องธรรมดาๆ เหมือนการหันผักเสี้ยนอย่างนั้น

"นายน่าจะคิดแต่เรื่องแค่นี้หรือไง!"

คราวนี้ฉันเริ่มคุ้นเคยกับตาเด็กเทวดาบ้านี้เสียแล้ว คำพูดของเขานั้นนอกจากจะไม่ล้าเนิ่นผิดแล้ว ยังจะถูกเหยียดหยามมนุษย์เสียเต็มประดา

"กรุณาเรียกฉันว่าท่านชีวา!!! ฉันไม่ได้ต่ำต้อยอย่างพวกเธอที่จะมาเรียกฉันด้วยสรรพนามแบบนั้น"

นายเทวดาในร่างเด็กเถียง ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้ความเดือดในร่างกายของฉันพลุ่งพล่านมากขึ้นไปอีก

"หุบปากเลย คำก็ต่ำต้อย สองคำก็น่ารังเกียจ มนุษย์มันน่ารังเกียจมากอย่างนั้นเลยเธอ ฉันจะบอกอะไรให้ณะ มนุษย์นะสวยงามก็เพราะอารมณ์เหล่านี้แหละ มนุษย์มีสุข เศร้า โกรธ โมโห มีรักมีเกลียด สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่น เทวดาเย็นชา

ไร้จิตใจอย่างนายไม่มีวันเข้าใจหรอก!!!"

ฉันตะคอกใส่เขาสุดเสียง และเมื่อพูดจบฉันก็ก้มลงไปเก็บหนังสือที่หมอนั้นเขวี้ยงทิ้งเอาไว้ที่ละเล็มๆ โดยไม่สนใจเด็กชายที่ยืนนั่งอยู่เบื้องหลังเลยแม้แต่หน่อย

"สววยงามรี ก็เลสตัณหาเหล่านี้ล่ะรีสววยงาม"

เขายืนพึมพำเบาๆ และไม่นานนักบรรดาหนังสือทั้งหลายก็ลอยขึ้นและเก็บเข้าสู่ชั้นวางดังเดิม เหล่าสิ่งของที่ล้มระเกะระกะอยู่ตามพื้นก็กลับเข้าสู่สภาพเก่า ฉันมองความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นก่อนจะหันไปมองยังคนที่ทำให้มันเป็นเช่นนั้น

"นาย..."

พุดยังไม่ทันจบ นายชิววานันท์ก็ล้มลงไปนอนกองอยู่กับพื้น ฉันรีบเข้าไปพุงเขาด้วยความตกใจและรีบคู้มไปวางที่เตียงหรือที่เขาบังอาจเรียกว่า 'แผ่นไม้เล็ก ๆ สำหรับรองนอน' นั้นแหละ

"นี่! นายเป็นอะไรไปนะ ลู่ๆ ก็ล้มไปแบบนี้...นี่! ตื่นเดี๋ยวนี้ละ"

ฉันตะโกนสั่งพลางเขย่าร่างที่ไร้สติของเขาแต่ก็ไร้ซึ่งเสียงตอบรับและปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ

"..."

ฉันมองร่างไร้สติของนายเทวดาน้อยด้วยความเป็นห่วงแถมหมั่นได้แต่แม้ว่าเขาจะน่าโมโหแค่ไหน...ในตอนนี้เป็นลูกชายของฉัน! อยู่ในความอารักขาของฉัน ซึ่งนั่นก็สามารถใช้เป็นเหตุผลที่มากเพียงพอแล้วกับการที่ฉันจะดูแลเขา

"นี่นายเป็นอะไรไปนะ อยู่ดีๆ ก็ตัวร้อนแบบนี้เสีย"

ฉันพึมพำกับร่างที่ไร้สติแล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดหน้าใส่กะละมังใบเล็กที่บรรจุน้ำเย็น แล้วนำมาเช็ดตัวที่ร้อนระอุของเขา

"เขาใช้อิทธิฤทธิ์นะสิ"

เสียงแหบพร่าแต่ก้องกังวานดังขึ้น น้ำเสียงที่ฉันอยากลิ้มแต่ก็ลิ้มไม่ลง...

"เจ้าพ่อไทรสะท่อน!!!" ฉันตะโกนเสียงดังลั่นแสรั่งทำเป็นตกใจ

"ฉันชื่อไทรสะท้าน เรียกให้ถูกๆ สิ ชื่อของฉันออกจะไพเราะนัก"
เขายีดอกและกล่าวอย่างภูมิใจ

"จะชื่ออะไรก็ช่างเถอะ แต่นายนี้ เอ๊ย ท่านชื่ว่าเขาเป็นอะไร อยู่ดีๆ
ก็สลับไป"

"เมื่อกี้ฉันกับบอกแล้ว เธอไม่ได้ฟังหรือไงว่าเขาใช้อิทธิฤทธิ์นะ!"

เจ้าพ่อไทรสะท้านตอบ แต่คำตอบของเขาก็ทำให้ฉันแปลกใจว่า
การใช้อิทธิฤทธิ์มันเกี่ยวกับการสลับยังงัย เพราะในเมื่อเขาเป็นเทวดา
การจะใช้อิทธิฤทธิ์นั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรไม่ใช่หรือ

"ก็เขาอยู่ในร่างมนุษย์ การฝึกใช้อิทธิฤทธิ์นี่เป็นการดูกลืนพลังงาน
จากร่างเนื้ออย่างสูงเลยนะสิ ยิ่งร่างนี้เป็นร่างเด็กด้วยแล้ว พลังงาน
ก็ยิ่งน้อยตามขนาดของร่าง ทางที่ดีพยายามห้ามไม่ให้เขาใช้อิทธิฤทธิ์จะ
ดีที่สุด ไม่ว่าจะในร่างจริงหรือร่างเนื้อก็ตาม ฉันมาเตือนแค่นี้แหละ
บ้ายบาย สหาย โยเกอร์"

นี่ตาเจ้าพ่อเขาไปเรียนรู้คำศัพท์แบบนี้มาจากไหนกันนะ ช่างเป็น
เจ้าพ่อที่ไม่น่านับถืออะไรอย่างนี้

ทันทีที่พูดจบ เจ้าพ่อไทรทาบ่านก็หายวับไป ทำเอาฉันเกือบ
จะตกใจ แต่ก็เริ่มชินกับพฤติกรรมเหล่านี้เสียแล้ว

เมื่อสองคืนก่อน หลังจากที่ฉันตกลงรับเทพชีวามาเลี้ยงเป็นลูก
เจ้าพ่อไทรก็พาเขากลับไป แต่พอตื่นขึ้นมาในตอนเช้าก็พบว่าตานู๋น้อย
ชีวมาได้มานอนแอดมั่งแผ่หลาอยู่บนเตียงของฉันเสียแล้ว และหลังจาก
ที่เขาตื่นขึ้นมา เขาก็เอาแต่อยู่นิ่งๆ เงียบๆ คนเดียวไม่ยอมพูดไม่ยอมจา
พอตะวันตกใกล้จะตกดิน เขาก็หายตัวไปและกลับมาใหม่ในตอนเช้าของอีกวัน
แล้ววันนี้พอเขากลับเข้ามาก็ยังรื้อหนังสือของฉันจนและ พฤติกรรม
เหล่านี้ของเขามันน่าโมโหเกินกว่าจะเอามาเลี้ยงเป็นลูกชายได้จริงๆ

ฉันกำหัดเนื้อมือทำท่าเหมือนจะเขกศีรษะเขาด้วยความหมั่นได้
แต่พอฉันได้เห็นเขาใกล้ๆ ตอนหลังก็เกิดทำไม่ลงไปเสียจริงๆ

"นอนนิ่งๆ แบบนี้ก็ดูน่ารักไม่มีพิษมีภัยเหมือนกันนะ ตานูชีวาวา!"

ฉันเปลี่ยนมือที่เตรียมจะไปเขกมะเหงกเขาเป็นการลูบศีรษะแทน

